

Marek Sztarbowski: * Baśń o Mordzie *

Żyła kiedyś Wielka Morda,[]
co nie miała równej sobie -[]
kwitowała słowem "Korwa!"
[]wszystko co się zrobi, powie.

"Korwa!" wiersze i poeci,[]
"Korwa" rząd ten! "Korwa" tamten!
[]I alfabet, tak jak leci:[]
"Korwa!", "Korwa z potęgańcem!"

A co gorsza, że na Króla,
[]"Korwa" też mówiła Morda,[]
do Królowej wręcz per "Żula -
[]ty żeś w kraju pierwsza Korwa!"

Więc rozgłosić Król rozkazał,[]
że "Kto Mordzie mordę zatka,[]
tego czeka przy nim władza,[]
a w komnacie Córka hadka."

...

Teraz zdradzę prostymi słowy, że w tym samym królestwie[]
żył bardzo małomówny rybak, który między innymi z tego powodu nie miał żony,
[]z drugiej zaś strony nie przeszkodziło mu to mieć aż trzech synów,[]
od najmądrzejszego po najgłupszego, jak tylko możliwe.

Usłyszawszy edykt królewski, rybak wysłał natychmiast tego najmądrzejszego,[]
aby spróbował wytłumaczyć Wielkiej Mordzie, że to nieładnie,[]
zwłaszcza do Królowej, mówić per "Żula -
[]ty żeś w kraju pierwsza Korwa!"

Syn ucałował ojcowską rękę, wziął tobolek podróżny i wyszedł o świcie,[]
ale na południe wrócił z powrotem i tako rzecze do ojca:[]
- Ojcze, rozmawiałem na ten temat z ludźmi po drodze
[]i doszedłem do wniosku, że to co mówi Wielka Morda o Królowej, jest prawdą.

Wnerwił się ojciec strasznie i gniew swój długo zapijał wywarem z buraków
[]i chrabąszczy, wreszcie woła średniego syna i milczy: - Ty pójdiesz![]
Syn nie czekając świtu natychmiast wyruszył w drogę, ale już o północy
[]załomotał w drzwi ojcowskiej rybacówki. Stary, naprany chrabąszczami[]
aż po granice czerwca, zrobił pytającą minę:[]
- Zatkales Mordę?[]
- Nie, ojcze - wykrztusił zmartwiony syn. Szedłem przez las
[]i słuchałem, jak liście szumią, potem jak woda w źródelku szemrze i wiatr[]
w gałęziach dmucha, ba! - nawet i gwiazdy mrugają to samo, co Wielka Morda:[]
"Żula - ty żeś w kraju pierwsza Korwa!"

Wkurzył się ojciec, po gębie wytrząsał aż miło syna i jak nie zawoła
na tego głupiego: - Twoja kolej!
Głupi nawet trampków nie założył, tylko pobiegł od razu aż się zakurzyło
i... przepadł.
Ani widu ani słychu, tylko Wielka Morda wciąż swoje.

Minęło kilka lat, aż tu głupi wraca, jakby nic do domu.

- Jak ci poszło? - pytają bracia i milczy ojciec.

- Oj, nie bardzo ojcie i braciashkowie moi, nie bardzo...

- Czemu zatem tyle lat cię nie było?

- A bo siedziałem.

- Jak to? Za co siedziałeś?

- Sami powiedzieliście ojcie, że moja kolej, to i chciałem

sprzedać parę składów z węglem i jedną małą stacyjkę, ale mnie królewscy złapali.

Podrapał się stary w głowę i tak nie powie:

- Wiecie co, synkowie? Siedzmy my już lepiej w domu na dupie. A bo nam tu źle?

Synkowie: - Kiedy Córki hadkiej szkoda, tatko!

- E tam, zaraz szkoda... A znacie przysłowie, jaka matka, taka i córka?

...

No i dalej Wielka Morda,

co nie miała mocnej sobie,

wciąż skreślała słowem "Korwa!

"wszystko co się czyni, powie.

Umarł Król, Królowa Żula,

rybak, jego trzech synowie,

nawet ta Księżniczka hadka

też umarła raz w alkwie.

Wszystkich zaś żegnała Morda

jednym słówkiem, już nam znanym:

"Korwa!" "Korwa!" "Korwa!" "Korwa!"

- bo to prawda Panie, Pany.